

det skal hr. Keld Albrechtsen ikke være bekymret for, for det er vi sandelig ikke indstillet på, og det mener vi slet ikke skal ske osv. Det er jo ikke sikkert, de er ministre ret meget længere, men det kommer jo til at bero på fremtiden.

Kl. 9.45

Men jeg er glad for, at ministeren siger – og det tror jeg da på, når han siger det – at det ønsker han ikke skal ske. Jeg kan bare ikke se, at aftalen forhindrer, at det vil ske på et senere tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil bare gøre det klart, at den aftale, partierne har indgået, betyder, at på et senere tidspunkt – det er altså på den anden side af 2015, det kan ikke komme på tale inden – er konstruktionen sådan, at hvis det ligger i fusionsaftalen med formandskabet, at der er en majoritet til den danske stat i holdingselskabet, kan det ikke komme på tale. Og at DONG-Elsam skulle købe hele Vattenfall af den svenske stat, anser jeg som fuldstændig urealistisk.

Men den aftale, der ligger nu, og som er baggrunden for L 99, gør, at der i hvert fald overhovedet ikke sker noget de næste 10 år, som kan medføre en fusion mellem Vattenfall og et nyt, fusioneret selskab i Danmark. Det vil ikke kunne lade sig gøre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 111 stemmer (V, S, DF, KF, SF, RV og KD) mod 1 (EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 58:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Af integrationsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 27/10 2004. Første behandling 12/11 2004. Betænkning 30/11 2004. Anden behandling 7/12 2004. Tillægsbetænkning 14/12 2004).

Der var stillet 1 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslaget vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes herefter til forhandling.

Forhandling

Søren Krarup (DF):

Jeg har lovet mig selv, at jeg vil gå på talerstolen, hver gang indfødsretten er på dagsordenen, og som gamle Cato gentage, at i øvrigt mener jeg – ikke at Kartago skal ødelægges, for det vil være en smule for sent – at betingelserne for at opnå dansk indfødsret skal strammes så meget, at indfødsretten kun gives til dem, der er den værdig.

Det er efter vores mening en katastrofe, at man i to årtier har ladet titusindvis af fremmede få indfødsret – folk, som ikke kunne tale et ordentligt dansk, som for manges vedkommende havde begået kriminalitet, og som ofte havde stor gæld til det offentlige. På de sidste to punkter er der blevet strammet kraftigt op med regeringens og vores aftale fra maj 2002, men dansk-kundskaberne er fortsat helt utilstrækkelige til at kunne varetage den stemmeret til Folketinget, der følger med indfødsretten. Derfor mener jeg, at reglerne for opnåelse af dansk indfødsret skal ændres således, at Folketinget kan tildele den med god samvittighed.

I den forbindelse har jeg lyst til at sige, at årsagen til den nationale ulykke, som indvandringspolitikken er ved at udvikle sig til – hvor ytringsfriheden trues, hvor tæskehold og terror breder sig, og hvor det danske samfund er ved at blive splittet op i to dele, der betragter hinanden med mistro og modvilje – er en følge af det lave niveau i dette Ting. Forholdet er jo, at viden om principielle eller åndelige sammenhænge har været lig nul i adskillige generationer. Hvem vidste besked om forholdet imellem kristendom

og islam? Og hvem interesserede sig for at vide besked? Den slags kaldtes religiøsitet, og i de danske politikeres bevidsthed var det religiøse noget, man var fornemt hævet over. Man skulle beskæftige sig med mere væsentlige ting.

Kl. 9.50

Men det er jo det teologiske forhold mellem kristendom og islam, der er baggrunden for de problemer, vi står i. Det er det dybe misforhold, der er mellem evangelium og militant lovreligiøsitet, der er årsagen til, at den megen tale om integration viser sig at være tomme ord, der ikke får indhold af at blive gentaget i stigende desperation.

Hvad anede Folketinget om islams væsen og virkelighed, da man i 1983 satte indvandringen i gang med den nye udlændingelov? Hvad vidste politikerne om de åndelige og religiøse konflikter, som ville blive en følge af vedtagelsen af udlændingeloven for 21 år siden? Da den blev behandlet her i Folketinget, udtalte Bjørn Elmquist – som dengang var Venstres ordfører og siden blev folketingsmedlem for Det Radikale Venstre – at nu kunne ingen i hvert fald anklage Danmark for at diskriminere.

Man kan formelig høre rådvildheden i et sådant udsagn. For ikke at kunne anklages for at diskriminere åbnede Folketinget i 1983 de danske grænser og gav alle såkaldte flygtninge uhindret adgang til Danmark, og siden har porten stået på vid gab, hvilket har skabt de uløselige problemer, vi nu hjemsøges af.

Den politiske korrekthed har gjort diskrimination til synden over alle synder. Antidiskrimination er indholdet af den politisk korrekte trosbekendelse, der i generationer har behersket vort offentlige liv, og det har betydet, at sansen for alle religiøse, åndelige og nationale forskelle har været ikkeeksisterende. Blinde og uvidende skabte politisk korrekte folketingsmedlemmer den indvandringspolitik, som nu er ved at forvandle et trygt og fredeligt Danmark til et opsplittet, konfliktyldt samfund.

Bjørn Elmquist og kompagni diskriminerede ikke i 1983, men til gengæld udleverede de deres eget folk til en hastigt accelererende elendighed. Tænk, hvis de havde haft anelse om, hvordan forholdet mellem kristendom og islam er, og tænk, hvis de havde respekteret danskernes åndelige og folkelige virkelighed.

I øvrigt mener jeg, at betingelserne for at få dansk indfødsret skal strammes op.

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg beslutter en gang imellem, at jeg ikke vil lade mig provokere, men bare blive siddende, når hr. Søren Krarup tager ordet, men det gør jeg ikke nu. Jeg vil nemlig ikke have, at kun hr. Søren Krarup skal tale om – eller rettere sagt lade, som om han taler om forslag til lov om indfødsrets meddelelse og i stedet benytte lejligheden til at tale om udlændingeproblemer og udlændingepolitik i al almindelighed i 3 minutter.

Der er store problemer i det danske samfund, og vi er mange, der har påpeget det i mange år, lige så længe som hr. Søren Krarup har påpeget det. Vi har vidst, at det var et problem, at der var så mange mennesker i det danske samfund, som havde en ganske anden kulturbaggrund.

Nu skal jeg nok lade være med at holde et langt indlæg om den konservative udlændingepolitik; det ville der ellers være god anledning til, for den er nemlig meget god. Men jeg vil sige noget om det, der vedrører dette lovforslag om indfødsrets meddelelse.

I år 2002 – den 7. maj, tror jeg det var – lavede regeringspartierne og Dansk Folkeparti nogle nye retningslinjer for optagelse på lovforslaget. De var markant strammet op i forhold til de tidligere regler, som Det Konservative Folkeparti ikke havde andel i. Der blev strammet op på kravene om ikkebegået kriminalitet, om gæld til det offentlige og om, hvor lang tid man skulle have opholdt sig i Danmark for at kunne få indfødsret, og der blev strammet betydeligt op på kravet om dansk kundskaber. Der blev stillet præcise krav.

Kl. 9.55

På det første lovforslag, der blev vedtaget efter stramningen af reglerne, var der meget få personer, og det var Dansk Folkeparti og hr. Søren Krarup meget tilfreds med og meget glad for. Det var vi også, men vi var også godt klar over, at det ikke ville vare ved, og det hang sammen med, at der lå en lang række ansøgninger, som skulle behandles.

Efterfølgende opdagede Dansk Folkeparti, at disse meget stramme regler ikke satte antallet af nye danske statsborgere markant ned, og det skyldtes ganske enkelt, at der var mange, der opfyldte kravene. Så genoptog vi forhandlingerne med henblik på at lave nogle endnu strammere sprogkrav. Regeringspartierne strakte sig meget langt, men forhandlingerne strandede til sidst på, at vi ikke kunne gå ind for Dansk Folkepartis krav om, at helt almindelige mennesker med ganske almindelige dansk kundskaber, som

færdedes helt naturligt i det danske samfund, ikke længere skulle kunne få indfødsret.

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at på det lovforslag, som Dansk Folkeparti nu om lidt – så vidt jeg ved som de eneste – stemmer imod, er der over 3.000 personer. 38 af dem kan Dansk Folkeparti ikke kan sige ja til – 38 ud af over 3.000! Jeg siger det blot for at sætte tingene lidt i perspektiv. Resten har nemlig fuldt ud opfyldt de krav, som vi og Dansk Folkeparti har stillet, men disse 38 bliver brugt til at nægte de øvrige 3.000 indfødsret. Det lykkes dog ikke, fordi et stort flertal vil give dem indfødsret.

Lad mig sige en ting til. Spørgsmålene om ytringsfrihed, tæskehold, parallelkultur og meget andet hænger jo ikke sammen med dansk-kundskaberne. Vi har vist alle sammen hørt personer med nogle holdninger, som jeg tror gør ondt langt ind i sjælen på os alle her i Folketinget, udtale sig til medierne på flydende og formfuldendt dansk, og ikke selv de allerstrengeste krav til sprogkundskaber kunne forhindre dem i at blive danske statsborgere.

Lad os kæmpe kampene dér, hvor de skal kæmpes, lad betingelsen for at opnå indfødsret være opfyldelse af de meget stramme krav, vi stiller nu, og lad os alle sammen være opmærksomme på, at der skal være strenge krav.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg føler ikke nogen trang til eller noget behov for at polemisere mod fru Else Theill Sørensen, for det er fuldstændig rigtigt, at sammen med regeringen har vi foretaget ganske fortræffelige handlinger og ændret den skrækelige indvandringspolitik, som den forrige regering lagde op til, og som har kørt siden 1983 – den politik, som jeg kalder en national katastrofe. Det er fuldstændig rigtigt, og derfor er det kun så meget mere skuffende, at på ét punkt har man ikke villet fastholde den linje, vi lagde, nemlig at der skal stilles virkelig væsentlige krav til dem, der skal have dansk indfødsret.

For os har først og fremmest sprogkravet betydning. Et strengere sprogkrav ville betyde, at en lang række af dem, der nu får indfødsret, ikke ville få det, og de er heller ikke berettiget til det, når de ikke opfylder sådanne sproglige krav, at de kan leve op til den stemmeret, de får i forbindelse med statsborgerskabet, om man så må sige.

Så vil jeg lige sige med hensyn til det sidste, der blev sagt om, at det kun er 38 personer, der

er årsag til vores nej, at det altså ikke er rigtigt. Vores nej kommer af, at vi som helhed siger nej til den indfødsrets aftale, der er blevet indgået, og vi siger selvfølgelig nej til alle dem, som ikke har dansk kundskaber på det niveau, vi forlanger.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg skal sige til hr. Søren Krarup, at min pointe er, at selv om vi kræver et så højt gennemsnit, som kræves for at bestå en studentereksamen eller for den sags skyld en universitetseksamen, forhindrer vi jo ikke det, som vi alle sammen er bange for, nemlig at fundamentalistiske kræfter og alt det, som hører sammen med dem, kommer til Danmark. Det, at der er en helt anden kultur, som har et stort antal personer her i landet, kan vi ikke forhindre ved sprogkrav, og derfor mener jeg, at man skal lade være at fokusere blindt på den ene ting i slutfasen af menneskers lange ophold i Danmark.

Kl. 10.00

Det drejer sig jo om folk, der har opholdt sig 20, 30 år i Danmark, og som taler flydende dansk. Nogle af dem er meget dansksindede, andre er knap så dansksindede. Vi kan ikke klare det ved at skruer de formelle sprogkrav op.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg giver fru Else Theill Sørensen ganske ret i, at problemet er overvældende, for problemet er jo det, at vi står i en folkevandringsperiode. Fra de muslimske tredjeverdenslande strømmer folk til Vesten. Det er jo bl.a. det, der er ved at splitte Vesteuropa ad, Holland, Frankrig, Tyskland – overalt, også i Danmark. Der gælder det altså om, at vi får beskyttet os selv, sådan at vi kan fastholde vores egen tradition, vores egen lovgivning.

Man kan da godt sige, at spørgsmålet om dansk måske ikke er det afgørende. På den anden side finder vi, at det er ganske afgørende, at skal man tildele indfødsret, så skal det søreme være til folk, der virkelig taler et ordentligt dansk.

Men det er muligt, at vi skal finde andre måder at begrænse den tildeling af indfødsret på, for sikkert er det jo, at folk, der har fået indfødsret, ikke kan udvises. Dermed kan vi sidde med uløselige problemer – jeg tænker på de to fætre på Nørrebro, der myrdede en italiensk turist. De havde gudskelov ikke fået dansk indfødsret. De

havde søgt om det, men de var kriminelle, og derfor havde de ikke fået det. Tænk, hvis de havde fået det, så havde de været umulige at udvise.

Det er et forhold, hvor vi virkelig må til at være realistiske, og danskunderskaber i den strenghedsgrad, vi kræver det, er en del af realiteten.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Portene til det danske hus stod i mange år meget åbne. Det er et billede, hr. Søren Krarup ofte har brugt. Men jeg vil så sige, at det danske hus har mange rum. Der er det rum, man først kommer ind i ad den åbne port, som engang stod meget åben, som vi i fællesskab har lukket meget i – alt for meget, synes nogle.

Det er det rum, der giver mennesker mulighed for at leve i Danmark, for at tjene deres brød her, for at nyde godt af det velfærdssamfund vi har. Det er det, der måske giver anledning til det, som hr. Søren Krarup kalder en folkevandring. I hvert fald er det et mægtigt pres.

Så er der det næste rum. Det er der, hvor man har permanent opholdstilladelse, og så kan man ikke sådan bare lige smides ud – dog kan man blive det, hvis man begår grov kriminalitet. Så er der det sidste rum, det rum, hvor man så har fået indfødsret.

Min pointe er, at alle de mange mennesker, der er kommet ind ad den første dør, dengang portene stod vidt åbne, altså også skal have en ordentlig mulighed for, hvis de ellers kvalificerer sig til det, at komme igennem de næste. Det er faktisk det, vi taler om her.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Når fru Else Theill Sørensen siger, at de enorme problemer, som udlændingepolitikken har skabt, og som vi står over for nu, ikke har noget med indfødsretsspørgsmålet at gøre, så vil jeg sige: Jo, det har. Indfødsretsspørgsmålet er hele nøglen, for det at få indfødsret er at blive folketingsvælger, og det vil sige fremover at kunne bestemme Danmarks fremtidige skæbne.

Hvis den forfærdelige udvikling med hensyn til at kaste indfødsret i grams havde fået lov til at fortsætte, så kunne man forestille sig, at regeringsskiftet i 2001 havde været en umulighed for tid og evighed.

Så vil jeg sige, at det jo ikke passer, at vi bare var glade og tilfredse ved den aftale, vi indgik i

maj 2002, men at vi så opdagede, at der alligevel kom for mange ind. Nej, vi opdagede, at aftalen var misligholdt, og integrationsministeren indrømmede det. Den prøve, vi havde ønsket i sprog, dansk kultur, samfundsforhold og historie, var ikke blevet til noget.

Når fru Else Theill Sørensen siger, at vi har sprogkrav, som almindelige mennesker ikke kan leve op til, vil jeg sige, at det er almindelige mennesker, det er børn i 9. klasse – 9. klasse, som alle danske børn går igennem.

Kl. 10.05

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg er da glad for at få lov til at præcisere, at jeg sandelig også mener, at det har noget at gøre med hele udlændingepolitikken, hvordan vi tildeles indfødsret, fordi man derved får stemmeret. Det har jeg gang på gang slået på. Men jeg har bare sagt, at denne enøjede fokusering på et meget højt sprogkrav jo ikke forhindrer de der fundamentalistiske kræfter i at sidde for åben skærm og udstede forbandelser over det danske samfund på flydende, formfuldendt dansk; det forhindrer vi altså ikke ved, at de ikke får indfødsret. Og det er jo dem og deres virke, vi i virkeligheden skulle kaste vores kræfter ind imod.

Jeg er helt enig med hr. Jesper Langballe, med Dansk Folkeparti; Det Konservative Folkeparti har altid lagt stor vægt på netop spørgsmålet om indfødsret. Det skal ikke kastes i grams. Der skal stilles strenge krav.

Med hensyn til 9. klasse er der altså også mange almindelige danske børn, der går ud af 9. klasse uden at have det karaktergennemsnit, som Dansk Folkeparti vil kræve, for at man får dansk indfødsret. Mange af dem eller rettere sagt langt de fleste, sandsynligvis dem alle, bliver gode danske samfundsborgere med stemmeret og det hele.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Fru Else Theill Sørensen har ret i, at Det Konservative Folkeparti har en hæder værdig status også med hensyn til de tidligere retningslinjer for tildeling af indfødsret, hvor De Konservative stod uden for det rædselsfulde såkaldte kontor-cirkulære, som der var parlamentarisk flertal for.

Men jeg må så sige, at når fru Else Theill Sørensen siger, at vi stiller meget høje sprogkrav, så er der ikke nogen mening i det. Da man opdagede, at aftalen rent faktisk var misligholdt, og at

den prøve ikke svarede til det, vi havde aftalt, så fik vi tilbudt en ganske udmærket prøve i dansk kultur, samfundsforhold og historie, men man ville ikke lade sprogkraven gå højere end til 5.-klasse-niveau, hvilket betød, at de fremmede, som skulle have dansk indfødsret, skulle undervises i dansk kultur på arabisk eller et andet sprog, de medbragte hjemmefra.

Det er jo fuldstændig absurd, og vi sagde: Det må svare til 9., i hvert fald til 8. klasse. Men 4.- og 5.-klasse-niveau var alt, hvad integrationsministeren, Venstre og De Konservative ville strække sig til. Det er absurd.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Man skal altid passe på, hvilket ordvalg man bruger her. Men jeg vil så sige, at skildringen af det sprogkrav, som integrationsministeren og vi ville gå med til, som 4.- og 5.-klasse-niveau, i bedste fald er misvisende.

Med hensyn til hvilket sprogligt niveau et menneske er på, vil jeg tillade mig sådan lige her før julen og familiernes fest at tale om mit yngste barnebarn, Thomas, som er 4½ år. Han har et sprogniveau, som er under folkeskoleniveau, for han er slet ikke begyndt i folkeskolen. Hvis han nu skulle undervises i samfundsfag eller noget andet, så vil jeg gerne sige helt stålsikkert, at det ikke er på grund af hans sproglige formåen, at han ikke kan blive ret god til samfundsfag endnu. Det er simpelt hen, fordi hans udvikling, hans modenhed osv. ikke giver ham den forudsætning, men det er bestemt ikke hverken hans ordforråd eller hans formuleringsevne.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne først rose fru Else Theill Sørensen for at gå på talerstolen og give udtryk for De Konservatives udlændingepolitik, ikke fordi jeg er enig i den konservative udlændingepolitik, men jeg synes, det er rart, at der en gang imellem bliver sagt fra over for Dansk Folkeparti.

Men så vil jeg gerne høre, hvordan fru Else Theill Sørensen har det med at sidde i en regering, der er baseret på et tæt samarbejde med et parti, som fra Folketingets talerstol åbenlyst taler for, at vi skal have et samfund, hvor man gerne må diskriminere, åbenlyst taler for, at man ønsker et samfund, hvor forskelsbehandling af usaglige grunde er tilladt.

Jeg troede sådan set, at vi var nået så langt siden anden verdenskrig, og også siden apartheid brød sammen i Sydafrika, at der var udbredt politisk enighed om, at vi ikke ønsker, at det skal være tilladt at diskriminere. Derfor vil jeg gerne høre, hvordan fru Else Theill Sørensen har det med at skulle arbejde tæt sammen med et parti, der taler åbent for, at vi skal tillade diskrimination.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg har ikke lyst til at svare på det direkte spørgsmål, fordi det drejer sig om en fortolkning fra fru Line Barfods side af, hvad Dansk Folkeparti mener. Det føler jeg mig ikke kaldet til på nogen måde at kommentere.

Jeg har nu ret grundigt, synes jeg, kommenteret regeringspartiernes samarbejde med Dansk Folkeparti omkring indfødsret. Og jeg vil sige, at jeg tror, at vi alle i al almindelighed er enige om, at regeringen har et godt samarbejde med Dansk Folkeparti. Vi har sammen nået store resultater, som også vi er glade for.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Så vil jeg omformulere mit spørgsmål. Vil De Konservative være med til at indføre regler og praksis, der betyder, at det er tilladt at diskriminere? Eller er der en grænse for, hvor langt man vil gå i forhold til at tillade diskrimination, forskelsbehandling?

Mit andet spørgsmål er: Jeg ved, at fru Else Theill Sørensen er optaget af den omsiggribende pornificering af det offentlige rum. Jeg synes, at det, vi oplever – og også oplever i folketingsdebatten – er, at man bruger det til at fremme religionskamp. Vi oplever – hvis ordet fandtes – en religiøsificering af det offentlige rum. Der vil jeg gerne høre, hvad Det Konservative Folkeparti mener om, at vi får en sådan religiøsificering af det offentlige rum, og om man vil være med til at bekæmpe det, uanset hvilken religion det kommer fra.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Det Konservative Folkeparti går naturligvis ikke ind for, at man skal indskrive i nogen som helst lov, at man må diskriminere. Spørgsmålet er altså formuleret på en måde, der minder om metoden, når man spørger manden, om han stadig banker sin kone. Det er altså vanskeligt at give

noget som helst svar, som ikke kan misbruges på den ene eller den anden måde.

Med hensyn til at religiøsficere debatten – det er et svært ord – vil jeg nævne i hvert fald én ting, der er væsentlig for mig og for Det Konservative Folkeparti, og det er, at hverken Koranen eller Bibelen står over den danske grundlov.

Det, der er problemet med nogle af de mennesker, der bor i Danmark, er, at de sætter Koranens bud over den danske grundlov, over, hvad der er ret i Danmark. Og det kan jeg ikke acceptere. Så må man kalde det, hvad man vil. For mig står grundloven øverst, over de andre bøger.

Formanden:

Så går vi videre i ordførerrækken.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Det er jo altid et udtryk for en taktisk overvejelse, om man synes, man skal give Dansk Folkeparti lov til at komme på talerstolen flere gange og, jeg vil næsten sige, sende flammer ud fra talerstolen, sådan som det er tilfældet, når de to fætre går på talerstolen.

Jeg er nødsaget til at sige, at udtryk som tæskehold og terror om mennesker, der søger dansk indfødsret – tæskehold og terror – kriminaliserer hver eneste udlænding i det her land, hvert eneste menneske, der søger om at blive en del af det danske samfund ved at blive dansk statsborger.

Jeg synes, det er uanstændigt, det vil jeg godt sige. Jeg synes, man bør tænke sig om, inden man går på Folketingets talerstol og bruger udtryk af den kaliber mod mennesker, som har fået varig opholdstilladelse i Danmark, som har boet her i 10, 15, 20 år, som søger dansk statsborgerskab og ønsker at comitte sig til det danske samfund. Jeg synes, det er uanstændigt.

Det er mennesker, der søger om dansk statsborgerskab, som for langt de flestes vedkommende taler lige så godt dansk, som hr. Søren Krarup og jeg gør. Det er mennesker, som ønsker statsborgerskab, fordi de ønsker, om jeg så må sige, endelig at være en endegyldig del af det danske samfund, og det synes Socialdemokraterne at de skal have lov til.

Kl. 10.15

Statsborgerskab skal ikke opnås som en lige gyldig gestus fra samfundet til mennesker, der har boet her i et antal år, men der skal stilles krav. Der skal stilles krav i respekt for de mennesker, som søger dansk statsborgerskab, og de

krav er fra Socialdemokratiets side bl.a. også, at de skal kunne tale det danske sprog, og at de skal have en viden om det danske samfund.

De mennesker, som hr. Søren Krarup taler om, der ikke kan det danske sprog, er for langt de flestes vedkommende alle sammen nogle, som opnår dansk statsborgerskab på dispensation, fordi de på grund af sygdom eller af andre årsager ikke kan lære at tale det danske sprog. De mennesker, der får indfødsret i Danmark, har både rettigheder og pligter, og det skal de også have. Socialdemokraterne mener, der skal stilles krav til de mennesker – også om det danske sprog.

Vi går nu ind og forhandler en ny aftale. Efter at den aftale mellem Dansk Folkeparti, V og K er brudt sammen, går Socialdemokraterne og forhåbentlig De Radikale og flere andre partier i det her Folketing ind og forhandler en ny aftale, en ny indfødsrets aftale med regeringen, der vil bygge på ret og pligt, men også her spiller ordet anstændighed for os en central rolle.

Formanden:

Når folketingsmedlemmer tiltales eller omtales, så sker det ved navn og ikke gennem eventuelle familieforhold. Så er det hr. Jesper Langballe for en kort bemærkning til ordføreren.

(Kort bemærkning):

Jesper Langballe (DF):

Jeg kan sige, at det for mit vedkommende bliver ved den ene korte bemærkning til hr. Lars Kramer Mikkelsen. Jeg vil ikke drømme om at tage en diskussion op med en ordfører, der holder en tale på så underlødigt et niveau.

Hr. Lars Kramer Mikkelsens faktuelle viden vedrørende indfødsret er lig nul, og hans synspunkter bliver derefter. Jeg må spørge: Har hr. Lars Kramer Mikkelsen overhovedet været ude at overvære nogen af de sprogrøver? Ved hr. Lars Kramer Mikkelsen, hvor rystende lavt sprogniveauet er – vi ser helt bort fra dispensationer – at folk går igennem sprogrøverne og får indfødsret uden overhovedet at kunne udtrykke sig på forståeligt dansk?

Men det, der bringer mig herop, er noget andet, nemlig at jeg vil spørge hr. Lars Kramer Mikkelsen, hvornår man kan forvente et beslutningsforslag fra Socialdemokratiet om, at Dansk Folkepartis medlemmer eller visse af dem ikke må gå på Folketingets talerstol. Det synes jeg ville være interessant.

Jeg vil da anbefale, hvis svaret bliver sådan, som der er lagt op til, at hr. Lars Kramer Mikkelsen måske selv gik igennem en af de prøver om danske samfundsforhold og demokratiske spileregler.

Formanden:

Medlemmerne skal i hvert fald overholde tale-tidsreglerne, når de går på talerstolen. Så er det hr. Lars Kramer Mikkelsen.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jeg må sige, at hr. Jesper Langballes indlæg fra talerstolen taler for sig selv: at bruge udtrykket underlødighed og så holde et indlæg fra Folketingets talerstol af den der kaliber, både perfidt og med mangel på faktisk indhold. Det orker jeg simpelt hen ikke at bruge tid på at svare på.

Formanden:

Inden vi går til anden runde, får integrationsministeren ordet.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan i et og alt henholde mig til, hvad Indfødsretsudvalgets formand, fru Else Theill Sørensen, har sagt, og vil blot føje en ting til: Hr. Jesper Langballe kom til at sige, at regeringen havde misligholdt en aftale, og det tror jeg var en fortalelse, for vi har hidtil været enige om, at det, der skete, var, at vi indgik en aftale, som regeringen overholdt, men hvor Dansk Folkeparti ærligt og redeligt erkendte, at den havde nogle elementer om danskkravene, som man ikke havde været bevidste om. Dem blev man bevidste om ved at overvære en danskprøve. Jeg accepterede, at vi så kunne drøfte det igen, og vi blev enige om en stramning, der stadig står fast, og da det ikke var nok, tilbød jeg oven i købet en ekstra stramning, men den blev ikke til noget, fordi man ikke var klar til at indgå en aftale. Sådan er det.

Kl. 10.20

Regeringen har ikke misligholdt noget som helst. Det ville jeg bare lige få sagt her, før julefreden sænker sig.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

I korte bemærkninger fristes man somme tider til at udtale sig lige lovlig kategorisk, og jeg vil godt tage et forbehold over for udtrykket misligholdt, for i det ligger der jo noget bevidst, og det

er fuldstændig klart, at det var der ikke tale om. Der var tale om, at integrationsministeren, da vi kom og meddelte, at de sprogprøver ikke levede op til den skriftlige aftale, ikke havde været klar over det, og der kom så en forhandling i gang.

Der har altså ikke været tale om nogen bevidst misligholdelse, og lad mig understrege, at på alle andre punkter har den skriftlige aftale, vi traf i maj 2002, holdt vand, men ikke på dette, og desværre førte forhandlingerne jo ikke til, at vi kunne få sproget op på et rimeligt niveau.

Formanden:

Ja tak. Så er det hr. Søren Krarup som ordfører i anden runde.

Søren Krarup (DF):

Med fru Line Barfods tale kom man jo derhen, hvor sagen snævrer til, for det er naturligvis en rent principiel diskussion om diskrimination, om lighed, det hele handler om. Det er klart, at det er venstrefløjen, hele den ideologiske marxistisk-socialistiske venstrefløj, som også herinde har omfattet Det Radikale Venstre og desværre også dele af Socialdemokratiet, som står bag indvandringspolitikken. Den blev som bekendt til i 1983. Det er den nuværende ombudsmand, Hans Gammeltoft-Hansen, der var den, der forfattede loven og ved lobbyvirksomhed fik hele den ideologiske venstrefløj med på holdet.

Det er rigtigt, at for venstrefløjen er ordet diskrimination selve synden, og det er en utrolig overfladisk tankegang. Diskrimination betyder forskelsbehandling, og lighed, der er det modsatte af forskelsbehandling, gælder i to forhold. Det gælder ubetinget i forhold til Vorherre, og for et lands borgere gælder det i forhold til loven. Derimod er der ikke nogen lighed mellem danske borgere i Danmark og fremmede mennesker på den anden side af kloden. De kan aldrig nogen sinde blive lige med danske borgere, hvis vel at mærke man respekterer Danmark som et retssamfund, hvor der bl.a. er noget, der hedder indfødsret.

Derfor er denne overfladiske, perspektivløse, jeg er lige ved at sige åndløse tale om diskrimination, som føres af venstrefløjen, karakteristisk. Det er den, der er årsag til, hvordan man undergraver dette land, som det skete med indvandringspolitikken, og derfor er fru Line Barfod meget karakteristisk, når hun gør selve begrebet diskrimination til synden og på den måde gør lighed til helligheden.

Jeg ved ikke, om hun forstår det, jeg tvivler på det, men det er det, der er årsagen til hele, jeg er lige ved at sige forløjetheden, i hvert tilfælde ødelæggelsen af Danmark igennem indvandrerpolitikken. På den måde er det meget konsekvent.

Så vil jeg lige sige i relation til fru Else Theill Sørensen, at det er fuldstændig rigtigt, at i Danmark gælder det ubetinget, at der er intet, der står over grundloven, og det er kristendommens sondring imellem Guds og kejserens rige, der siger det. Hvor kristendommen taler om samfundet, der gælder kun sekulære, verdslige, forhold, derfor er gældende lov det afgørende. Derfor er grundloven gældende lov i Danmark, og derfor gælder det også, at en lovreligion som islam, der siger, at Koranen er det hellige, principielt er uforenelig med et sekulært samfund, der gør grundloven til grundlov i Danmark.

Hvis det lykkedes at få venstrefløjen til at forstå lidt af de principielle forhold, sådan at man måske også forstod lidt af, hvad der er kritikken af indvandrerpolitikken, og hvad det er, der ligger bag det danske folks protest mod den fremmedgørelse, der finder sted af det selv i dets eget land, så ville vi måske komme et ganske langt stykke frem ad en vej til at få ændret disse ulykkelige tilstande.

Kl. 10.25

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne starte med at sige, at jeg ikke vil gå ind i en religiøs debat. Jeg mener, at dette er et politisk Folketing og ikke et sted, hvor vi diskuterer religion og forskellige forhold til Vorherre eller andet. Det mener jeg overhovedet ikke hører hjemme i en politisk debat i Folketinget.

Med hensyn til spørgsmålet, hvorvidt lighed og forbud mod diskrimination er et venstrefløjs-synspunkt, ville jeg da gerne have, at venstrefløjen kunne tage æren for det. Men faktisk mener jeg, at det er en del af de borgerlige frihedsrettigheder, noget af det, man har kæmpet for i flere hundrede år, og et bredt politisk spektrum har ønsket som et helt grundlæggende vilkår i et retssamfund, at der var lighed for loven.

Det vil jeg gerne fastholde. Det er for mig utrolig afgørende i et demokrati, at der er lighed for loven, og at man ikke kan blive forskelsbehandlet. Det være hermed sagt meget klart.

Så ønsker jeg ikke at gå videre ind i en religiøs debat om noget som helst, for det mener jeg

ikke hører hjemme fra Folketingets talerstol. Den kan man tage i kirker eller andre steder.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er utrolig karakteristisk for fru Line Barfod, at hun taler om en religiøs debat. Det er en principiel debat, men for fru Line Barfod er en principiel debat det samme som en religiøs debat.

Må jeg sige, at jeg opfatter fru Line Barfod som dybt religiøs. Hun er som alle socialister og marxister dybt religiøs, hun tror på ligheden, hun tror på det klasseløse samfund. I denne overtro på et bestemt system på en ideologisk lighed er det, at man mere eller mindre ensretter samfundene. Det er den historiske virkelighed om kommunismens skæbne, og det er altså også det, der ligger i Enhedslistens tale om lighed.

Det vil sige, at hun ikke forstår et eneste ord af det, jeg siger. Det er nemlig ikke nogen religiøs debat, jeg kommer med. Jeg sondrer mellem det religiøse og det sekulære. Kristendommens udgangspunkt er: Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er. Den sondring kender fru Line Barfod ikke, og derfor ender hun i det religiøse i al sin ideologiske dyrkelse af lighed.

Det er også dermed en ophævelse af det, der er et dansk samfunds grundlov, nemlig at intet er over og intet ved siden af grundloven, for vi er ikke i en hellig religiøs sammenhæng. Vi er af kristendommen sat i en sekulær verdslig dansk sammenhæng.

Formanden:

Ja tak. Nu er det her jo en debat om indfødsret, og den er blevet ret så bred.

Den næste ordfører, der har meldt sig, er fru Elisabeth Arnold.

Elisabeth Arnold (RV):

Det var nu med nogen betænkelighed, jeg meldte mig som ordfører til denne her debat, for jeg syntes faktisk, det var så udmærket at have en meget lang og meget grundig og ophedet debat mellem Dansk Folkepartis repræsentanter i Indfødsretsudvalget og Indfødsretsudvalgets formand, den konservative fru Else Theill Sørensen. Jeg syntes, det var rart at se, at der går nogle skillelinjer også mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti, det har vi alle sammen godt af at få visualiseret. Så tak for den debat.

Blot lige for at sige, at Det Radikale Venstre stemmer for det her lovforslag. Vi er ganske vist ikke deltagere i den aftale, der ligger til grund

for tildelingen af øget indfødsret, men vi synes ikke, at de mange mennesker, som har opfyldt de krav, som er stillet til ansøgerne for at opnå dansk indfødsret, skal tages som gidsler i det her spil, hvor et enkelt parti ikke vil holde den aftale, det har indgået for at skaffe flertal for en ny politik.

Ganske kort vil jeg blot sige: Man kan stille krav til folk om, at de har boet i Danmark et bestemt antal år. Man kan stille krav til folk om, at de behersker sproget på et vist niveau. Man kan stille krav til, at de har haft en god opførsel, altså at de ikke har begået kriminalitet. Man kan stille krav til deres økonomi, om at de f.eks. ikke har gæld. På alle disse områder er der stillet krav til alle de ansøgere, som i dag får dansk indfødsret. De opfylder alle sammen de krav, der er stillet.

Man kan flytte på de her krav, man kan gøre opholdskravet længere, man kan forlange økonomien mere solid, inden de kan få dansk indfødsret, men man kan ikke stille krav til folks religion, man kan ikke stille krav til deres race, og man kan ikke stille krav til deres politiske tilhørsforhold.

Jeg vil godt minde tilhørerne om, at integrationsministeren for halvandet års tid siden blev spurgt af Dansk Folkeparti, om han ville overveje at indføre et religiøst krav til ansøgere af dansk indfødsret, og det sagde ministeren gudskelov højt og tydeligt nej til, for det kan man ikke gøre. Ingen krav til religion, ingen krav til race, ingen krav til politisk tilhørsforhold, men gerne krav til ophold, til økonomi, til sprogbeherskelse og til varigheden af opholdet.

Kl. 10.30

Første næstformand (Svend Auken):
Undskyld, var der en kort bemærkning?

Jeg vil bede om, at ordføreren bliver i nærheden af talerstolen, så vi giver mulighed for, at hr. Jesper Langballe kan komme med en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Den bliver meget kort, for alt, hvad fru Elisabeth Arnold sagde, var stort set selvfølgeligheder, som vi alle sammen kan være enige om. Naturligvis kan der ikke stilles krav til religion eller til – hvad var det for noget? – race eller ... jamen det er da noget, der siger sig selv.

Det var en fejlagtig oplysning, at Dansk Folkeparti over for integrationsministeren skulle have udtrykt ønske om, at der blev stillet et reli-

giøst krav. Nej, det, vi har sagt, er, at når man nu på ansøgningsskemaet får alle mulige oplysninger om den pågældende, så kunne det være en fornuftig oplysning, at der også stod det religiøse tilhørsforhold, ikke som noget, der skulle laves regler om, sådan at med bestemte religiøse tilhørsforhold kunne man ikke få indfødsret, men som en oplysning, der indgik i en større mosaik af oplysninger.

Bare lige for at rette den faktuelle fejl.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Der skal indgå oplysninger, som har relevans for tildeling af indfødsret og ikke andre oplysninger. Det må være det, der er det rimelige, og man skal ikke begynde at tage forhold ind i betømmelsen, som er tildeling af indfødsret ganske uvedkommende.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Alle oplysninger er jo oplysende.

Jeg kan spørge fru Elisabeth Arnold: Når der står, hvilken nationalitet man har, hvad skal der så være i vejen for, at der også står, hvilken religion man har?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

At de danske regler siger, at for at få dansk indfødsret skal man give afkald på sit tidligere statsborgerskab, og det vil sige, at det kan være afgørende for betømmelsen, om vedkommende er statsborger i et land, hvis myndigheder ikke længere fungerer, således at vedkommende faktisk kan blive løst fra sit statsborgerskab. Derfor har nationaliteten betydning for betømmelsen af, om manglende opfyldelse af løsning fra det hidtidige statsborgerskab kan være gældende.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Aage Frandsen som ordfører.

Aage Frandsen (SF):

Vi behandler i øjeblikket lovforslag nr. L 58, forslag til lov om indfødsret. Den har vi et antal love af om året, og det, der er indeholdt i lovene, er, at der er borgere, som modtager dansk indfødsret efter nogle bestemte kriterier, som Folketinget mere eller mindre tydeligt har vedtaget, og det er ud fra de kriterier, ministeren så fremsætter lovforslagene.

SF støtter dette lovforslag, og det er det lovforslag, vi behandler. Selvfølgelig er der en enorm frihed på den her talerstol til at tale om alt andet, men det er imponerende, at der er nogle, der, hver gang man skal tale indfødsret, skal rulle en hel masse andre ting op, ikke fordi de har betydning for lovforslaget som sådan, ikke fordi de har betydning for indholdet som sådan, ikke fordi de får konsekvens for det, som bliver afstemningsresultatet til sidst, men fordi man fra nogles side har et ønske om simpelt hen at sætte en dagsorden hver eneste gang, sådan at man har mulighed for at sige det samme gang på gang. Det er en ret, man har.

Det, der så også gentages, er en utrolig overvurdering af egne evner, og når man omtaler andre, så afslører man jo en tilsvarende mangel på den viden, som man påstår ens modstander har.

Jeg synes en gang imellem, det kunne være interessant, hvis hr. Krarup f.eks. studerede, hvad marxisme var for noget og ikke var for noget, inden han stemplede en hel masse ting som marxisme. Det er såmænd bare en almindelig servicemeddelelse. Jeg er altid lydhør over for, at hr. Krarup kan fortælle mig noget om, hvad kristendom er. Noget af det svarer til min egen opfattelse, noget, jeg selv har lært, noget af det svarer ikke til min opfattelse, men jeg hører da på det. Jeg ved ikke, om hr. Krarup engang ved lejlighed vil høre på, hvad marxisme er, og hvad marxisme ikke er, og hvilke ting der ligger i marxismen.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, så er det hr. Søren Krarup for en kort bemærkning, og jeg tror, vi nærmer os tidspunktet for afstemning om lovforslaget.

Kl. 10.35

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er fuldstændig rigtigt, at vi kommer vidt omkring.

Når hr. Aage Frandsen nu direkte beder mig om at studere marxismen, så kan jeg ikke lade være med at fortælle hr. Aage Frandsen, at jeg i 1969 udgav en bog, der hed »Om at ofre sig for menneskeheden og ofre menneskene«. Den var et opgør med marxismen og med Karl Marx. Jeg vil meget opfordre hr. Aage Frandsen til at læse den. Det er faktisk ikke nogen dårlig kritik af marxismen, der ligger i den.

Må jeg så lige sige, at når en diskussion om indfødsret bliver så omfattende, så er det, fordi

det er et omfattende problem fyldt med alle mulige øvrige forhold og sammenhænge, som jo i religiøs, national og anden betydning virkelig angår, man kan sige noget helt principielt: Hvad er det at være dansk? Hvad er det overhovedet at have hjemme og have borgerret i dette land? Det er det, vi taler om.

Der er vi altså nogle stykker, der mener, at på dette område, hvor vi desværre ikke er så enige med regeringen, som vi har været på andre, sker der en svækkelse, og derfor beder vi om en stramning, og jeg vil som gamle Cato sige, hver eneste gang det kommer på dagsordenen: For øvrigt mener jeg, at denne lov skal strammes.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 91 stemmer (V, S, KF, SF, RV, EL og KD) mod 15 (DF).

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 73: Forslag til lov om ændring af fiskerilov. (Opfølgning på lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter, kontrol til søs m.v.)

Af fødevarerministeren (Hans Christian Schmidt).

(Fremsat 28/10 2004. Første behandling 5/11 2004. Betænkning 1/12 2004. Anden behandling 7/12 2004).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 105 stemmer.